

Як Валерка на місяць летів

Панас Висікан

Недалеко від лісу, в новому будиночку на зеленому пагорку, жили два братіки — Юрко і Валерка. Юрко вчився у п'ятому класі, а Валерка ще зовсім не ходив до школи. Він цілими днями бігав по вулицях, пускав на воду маленькі кораблики з паперовими парусами або ж грався м'ячем на подвір'ї.

Іноді Валерка вибігав далеко за ворота назустріч Юркові, що повертався з школи. Одного разу він зустрів його з друзями. Юрко голосно розповідав про якусь ракету. Він весь час показував пальцем на малесенький блідий молодичок, який уже появився на небі.

— Давайте й ми зробимо таку ракету,— сказав білявий хлопчисько в заячій шапці, якого так і називали жартома "Заяча шапка".

— Давай зробимо,— загукали всі і зупинились біля самого подвір'я.

— І я теж буду робити з вами ракету,— сказав тихенько Валерка.

Друзі переглянулися між собою і розсміялися.

— А може й справді зробимо таку, щоб можна було полетіти аж на Місяць?

— Та ви що,— перебив Юрко,— хіба ж не знаєте, що на Місяці вночі сто п'ятдесят градусів морозу!

— Неправда,— скрикнув Заяча шапка.— Як же там люди терплять такий мороз. Вони б померзли.

— А там ніхто не живе,— пояснив Юрко.

Всі присіли на зеленій травичці біля воріт і довго слухали, що прочитав недавно Юрко в журналі про політ на Місяць. Він розповідав, що в міжпланетнім просторі літає безліч метеорів і що є таке космічне проміння, небезпечне для життя.

— Від нього важко захиститися,— сказав Юрко і зітхнув. □ Валерка слухав їх розмову і думав собі:

"А що якби натягти мішок на голову,— може б воно не пройшло, те проміння".

— Та нам нема чого турбуватись,— продовжував Юрко,— зробимо хорошу модель ракети довжиною в один метр і потім віднесем її в наш авіамодельний гурток. От і все.

Через хвилину всі розійшлися. А дома Валерка ще довго розпитував Юрка про Місяць і про зорі, аж поки мама покликала їх вечеряти.

Другого дня, в неділю, як тільки червоне сонечко виглянуло з-за високих гір і защебетали пташки на кущі бузку, Валерка прокинувся і вибіг надвір. Біля сарая він побачив Юрка з друзями. Славик — Заяча шапка — різав фанеру. Інші прибивали її до тоненьких планок, а Юрко олівцем щось розмічав на великому листі фанери.

Поряд з ним сидів ще один гострорободий хлопчисько з великою краплею під носом і старанно вистругував якусь дощечку складаним ножиком.

Згодом ракета була вже готова. Вона здавалась Валерці схожою на великий огірок, позаду з маленькими крильцями, а посередині — з місцем для сидіння.

Ракету пофарбували в голубий колір і поставили на площадці, яку заздалегідь збудували на високих стовпах.

— Треба було збивати більшими цвяхами,— сказав хлопцям Валерка,— а то вилетить ракета за хмари і розпадеться. Що тоді буде?

Але Валерку ніхто не слухав. Друзі поралися біля своєї ракети, не звертаючи на нього жодної уваги.

"Ну, гаразд, будуйте,— подумав сам про себе Валерка,— ви збудуете, а я полечу на Місяць".

Хлопці вирішили зробити в ракеті прилади, щоб вона була схожа на справжню.

Спершу Юрко прибив невеличкий щиток, до нього прикріпив якісь пробірки, щось кругле, подібне до манометра, з червоною стрілкою, і в самому центрі — велику кнопку.

— А для чого ця кнопка? — поцікавився Валерка.

— Як натиснеш її,— пояснював Юрко,— то ракета зірветься з місця, проб'є хмару і чбуде за хвилину аж на Місяці.

Валерка поглянув на кнопку, махнув рукою і посміхнувся.

— Чого ти смієшся,— образились хлопці.— Юрко правду каже, кнопка для того, щоб запустити ракету...

А на Місяці теж — натиснув кнопку і летиш назад,— сказав Заяча шапка.

...Незабаром надворі посутеніло. Теплий весняний вітер загойдав легенько гілки верби біля повітки. Заспівав півень на сідалі. Друзі розійшлися, лише Валерка і Юрко довго ще сиділи на призьбі і милувались чистим зоряним небом.

Вранці Юрко пішов до школи, а Валерка лишився один. Він вирішив, поки мама і Юрко повернуться додому, махнути аж на Місяць.

Валерка позирнув на небо і замислився. Щоб не замерзнути там, одягнув мамин кожух і великий мішок натягнув на голову — від шкідливих променів. Заліз на площадку, ще раз поглянув на небо через дірочку і прошепотів:

— А що, як туди залечу, а назад не повернуся? Попаде мені тоді за кожух від мами.

Хвилинку поміркувавши, він махнув рукою і вже хотів сідати у кабінку, як раптом одна дошка на площадці тріснула. І Валерка разом з ракеткою кудись полетів.

"Невже я оце уже на Місяці?" подумав Валерка, не скидаючи мішка з голови. Але, зазирнувши в дірочку, побачив, що сидить на землі, а поруч — ракета. Вся вона сплющилась під важкою дошкою.

— Ох і дасть тепер мені Юрко! — скрикнув він і скинув мішок.

Майже цілу годину Валерка з пошкрябаним обличчям возився біля розбитої ракети, хотів відремонтувати, але кінчилось тим, що поламавав зовсім.

А коли побачив, що все пропало, обережно зібрав голубі уламки фанери, заніс їх у сарай і прикрив соломкою, а потім замів мітлою біля площадки, щоб і сліду не лишилося.

Саме в цей час у школі закінчились уроки. Юрко зібрав своїх друзів і всіх членів авіагуртка, щоб показати їм ракету. Але не встигли вони підійти до воріт, як назустріч з двору вибіг заплаканий Валерка. Його чорні оченята хитро забігали.

— Ти чого це так розплакався? — здивувався Юрко. — Хто тебе набив?

— Мене ніхто не бив,— ще дужче розплакався Валерка.

— А що ж трапилось?

Валерка витер очі кулачком і сказав тихенько:

— Я не знав. Я натиснув кнопку на щитку. А ракета ваша як загуде — і полетіла на Місяць. Ви не гнівайтесь, може, вона ще повернеться...